

Statius in .v. thebaidos: Ultricia graijs virginib⁹ dare tela Donans pater. Alia autē vbalia in trix que sūt oīs ge. in ablatiuo casu faciūt ablatiuū in e tñ: vt hec amatrix: ab hac amatrice: et sic de oībus vbalib⁹ femininis in ix: exceptis victrix et vltrix. Sexta regula talis est:

6. In as circūflexa gētilia vel patria: vt rauēnas: arpinas tā in e q̄ in i finiūt ablatiuū: vt hic et hec rauēnas: ablatiuo a rauēnate vel rauēnati: et sūt apud nos cōis ge. et carēt neutro: sed apud antiquos dicebat^r hic et hec arpinatis et h arpinate. vñ adhuc declinatōne et accentū pfecti seruam⁹: qz videlz abltūs desinit in i: sicut arpinatis ab h arpinati faciebat: desinit nihilominus in e fm vsū sicut desinētia in as: vt pietas: et circūflectit vltima .s. as: sicut in integris circūflectebat eadē vocalis .s. a: q̄ erat penul. vñ dicit Prisc. in .vij. vbi agit de ablatiuo tertie declinatiōis desinēte in e et in i in fine. In as quoqz circūflexa q̄ apud veteres etiā in tis pferri docuim⁹: tā in e q̄ in i finiūt ablatiuū: vt hic et hec nostratis: ab hoc nostrate vel nostrati: fm h.

7. Septima regula est: Polysyllaba desinētia in uis: vt auis: nisi crescāt in gto qd dico pp̄ puluis. et desinētia in ctis: vt vectis: et in gnis vt ignis: vel in guis: vt anguis: nisi crescāt in gto quod dico propter sanguis sanguinis: vel in nis: vt canis. Et alia fere oīa quoz extrema syllaba in is desinit: a duabus incipiēs cōsonantib⁹: vt postis in e et in i faciūt ablatiuū. Fere dictū est propter ista: vestis: pestis: neptis restis: fustis: et hostis. Et habentia se añ is: vt piscis: fascis: que faciunt ablatiuū in e tñ. Ista enī noīa imber memoz: teres: vigil: hebes: faciūt ablatiuum in e et in i.

Alia vō oīa tertie declinatiōis noīa in e cor. p ablatiuos desinunt: qū oēs alie terminationes ablatiuū in oī declinatiōe pducant. s̄ si q̄ ex eis que debēt in e pferri p ablatiuū inueniam⁹ p i. plata: auctoritati ascribim⁹:

Auctos.

que sepe etiā datiuus p ablatiuis necnō etiā pro gtis ē vsa. Virgili⁹ in .vij. Aduectū eneā classi victosqz penates: p aduectum classe. nisi dicam⁹ hellenismo .i. more greco. Hellenes enī quidā greci sū vsū esse poetam.

8. Dto enī casu illi h adiungūt verbū .s. aduectum. dicūt enī adueho tibi: aduectū tibi. In grecis enī qñqz in inuenim⁹ e pdu. finire ablatiuū tā pme qz tertie declinatiōis nominū: qz magis ē gr̄is grec⁹ pro ablatiuo posit⁹ latino. Virgili⁹ in .i. Enei. Ipse vno gradit⁹ comitat⁹ achate. Lucan⁹ in .vij. Signa que ab euphrate cū crassis capta sequentē.

De ntō plurali tertie declinatiōis.

Dominatiuus pluralis tertie declinatiōis fit a genitino singulari mutata vltima is in es pdu. in mas. et in fe. ge. et cōi. vt hui⁹ cardinis hi cardines: huius matris he matres: huius vatis hi et he vates. Neutra vō ex ablatiuo singulari faciūt ntīm pluralē h modo: si in i: vel tā in i q̄ in e exeat abltūs: correpta i: et addita a: fit ntūs pluralis: vt ab hoc mari hec maria: ab hoc ceruicali hec ceruicalia: a pare vel pari paria: a felice vñ felici h felicia. excipit a vetere vel veteri: qd vetera et non veteria facit. Necnō ad hoc ludicri: qd hec ludicra et nō ludicria dicimus. s̄lter excipiunt cōpatiua que ablatiuū tā in e q̄ in i terminant: q̄ in ra nō in ria desinit in ntō plurali. Maiora enī et minora et plura dicim⁹: q̄uis antiqui etiā plura dixerunt. vñ cōpositū cōpluria. Terentius in phoz. Multa aduenienti vt sit noua hec cōpluria. In quibusdā tñ codicib⁹ inuenit complura. Gausape quoqz sicut supra dixim⁹ in abltō tertie declinatiōis desinēte in i: et ablatiuū in e facit: abltō ab hoc gausape

et ntūs pluralis in a desinit: gausapa enī et nō gausapia dicim⁹. Perfi⁹: Jā chlamydes regū iam lutea gausapa capl. lutea. i. rubicunda. Amplustre etiā q̄uis facit ablatiuū singularē ab h amplustri: ntīm tñ pluralem nō solū in a: sed etiā in ia terminat. Et amplustra enī et amplustria antiqui protulisse inueniunt. Cicero in arato: Nauib⁹ assūptis fluitantia q̄rere amplustra. Lefar in arato: Fulgent argo et stellis amplustria puppis. Alia vō neutra que in e termināt ablatiuū: mutata e in a: faciūt ntīm pluralē: vt ab hoc numine numina: et a tēpora re tēpora. De gto plurali tertie declinatiōis.

Entiuus pluralis tertie declinatiōis nascit⁹ ab ablatio singulari h modo: Quā ablatiu⁹ in i solā vel in e et in i desinit: cor. i. assumit um: vt a sedili hoz sediliuz: ab equestri equestriuz: ab vtili vtiliuz: a sapiente vel sapienti sapientiuz. Multa tñ per syncopā solēt pferri: vt sapientū pro sapientiuz: merentū p merentiuz: celestū pro celestuz. Virgili⁹ in .vij. Celestū vis magna iubet. Sciēs dū tñ qz rarissime hec que in solā i faciūt ablatiuū: syncopā patiunt⁹ i p gtim pluralē. Inuenit tñ marū p mariū: qui tñ raro in vsu est gtis apud neuūz in carmine belli punici: Senex fret⁹ pietate deū allocut⁹ sūmi dei regis fratrem neptunū regnatorē marū: p mariū. Comparatiua quoqz q̄ inueniunt tā in e q̄ in i exeuntia per ablatiuum: carēt i penul. in gto plurali: vt a maiore vel maiori hoz maior: Plus tñ facit pluriū. Demoz etiā et vigil suppellex et artifex: q̄uis ablatiuū faciunt in e et in i: faciūt tñ gtim pluralē in um: et nō in iū: vt memoz vigiliū supplicū et artificū. Puto tñ hec etiā ab oratoribus differētie cā sic pferri p syncopā: qz supplicū et artificū neutra singularia inueniunt. vetera insup ludicra et amplustra faciūt gtim pluralē in um: ludicrū veterū amplustrū. hic et hec parēs: qñ est nomē dūū est generū: et gtim pluralē absqz i facit plerūqz hozum parentū. Virgili⁹ in .ij. Enei. Decora alta parentū. qz aut et parentiū nō irrōnabiliter dicit: ostendit actūs pluralis in is etiā terminās: qui ppri⁹ est in iū terminātis gti. Terentius: Quid volo aut peto parētis meos vt cōmonstres mihi. In e enim solā finientia ablatiuū: si ntūs in duas termināt cōsonantes: mutant e in i breuem et assumūt um: vt h mars a mare hoz mariū: hec frons a frōte harū frontū: h fons a fonte hoz fontū: hec vrbs ab vrbe harū vrbū: hec ars ab arte harū artū. Rarissime autē et hec supradicta: sicut illa q̄ in i solā termināt ablatiuū: p syncopā i pferūt gtim pluralē. Excipiūt ea q̄ desinūt in ms vel ps: q̄ si nō sunt a capite cōposita: e ablatiuū in um cōuertūt et faciūt gtim pluralem: vt hec hyems ab hyeme: harum hyemū: pnceps a pncipe: hoz principū: municeps a municipe municipū: forceps a forcipe forcipū: maniceps a mācipe mancipū. A capite enī cōposita et duab⁹ syllabis abūdāt in gto: et trium sunt generū cōia: Itaqz et ablatiuū tā in e q̄ in i: et gtim pluralē rōnabiliter in iū termināt: vt hic et hec et hoc triceps: a tripite vel tricipiti tricipitū: nisi syncopa fiat: preceps tñ p̄cipitū vsualiter facit. Et scias qz cōsors et cohors faciunt cohortū et cōsortū: fm cōez vsū. Illa quoqz que habēt pares syllabas tā in gto qz in ntō: mutant e in i et assumūt um: vt hic collis hui⁹ collis ab hoc colle hoz collū: hec edes hui⁹ edis ab hac ede ediū: hec cedes a cede de cediū: nisi h quoqz p syncopā i pferēt. Frequētius tñ in es terminata absqz i inueniunt: vt vati p vatiū. Virgili⁹ in .iij. Enei. Multaqz p̄terea vatiū predicta priorū. Cicero: Vestarū sedū templozqz cā. Excipiūt